

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci navrhovateľa : **R. H.**,
bývajúci v T., proti odporcovi : **M. H.**, bývajúci K., zastúpený JUDr. M. K., advokátkou
v T., **o zrušenie vyživovacej povinnosti**, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp.zn.
6 C 23/2010, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 8. júla 2010 sp.zn.
8 Co 148/2010

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 8. júla 2010 č.k. 8 Co 148/2010-107 zmenil
rozsudok Okresného súdu Topoľčany z 14. apríla 2010 č.k. 6 C 23/2010-87, ktorým súd
prvého stupňa návrh navrhovateľa na zrušenie vyživovacej povinnosti zamietol tak, že zrušil
vyživovaciú povinnosť odporcu voči navrhovateľovi, naposledy upravovanú rozsudkom
Okresného súdu Topoľčany č.k. 10 P 24/2007-61 zo dňa 24.4.2007, počnúc 1.9.2009.
Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal odporca dovolanie, ktorého prípustnosť
odvodzoval z ustanovenia § 237 a § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 237 O.s.p.
Poukázal na zmätočnosť výroku rozsudku odvolacieho súdu spočívajúcu v tom, že odvolací
súd zrušil vyživovaciú povinnosť odporcu voči navrhovateľovi, pričom odporca však nikdy
nemal voči navrhovateľovi žiadnym rozhodnutím uloženú vyživovaciú povinnosť. Namietal
nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Dovoláním napáda aj výrok o trovách
konania odvolacieho súdu. Navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť
na ďalšie konanie.

Navrhovateľ navrhol potvrdiť rozhodnutie odvolacieho súdu ako vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Osobitne však treba zdôrazniť, že dovolanie nie je prípustné vo veciach upravených Zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov, okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení rodičovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení (§ 238 ods. 4 O.s.p.).

V danom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku vydanému vo veci upravenej Zákonom o rodine (viď právnu úpravu obsiahnutú v ustanoveniach § 62 Zákona o rodine č. 36/2005 Z.z. účinný od 1. apríla 2005). Keďže ale napadnutým rozsudkom bolo rozhodnuté vo veci zrušenia vyživovacej povinnosti otca voči plnoletému dieťaťu (teda nie v niektorej z vecí, v ktorých Občiansky súdny poriadok, napriek tomu, že ide o vec upravenú Zákonom o rodine, výnimočne pripúšťa dovolanie), bezpochyby tento rozsudok nevykazuje znaky rozsudku, proti ktorému je dovolanie prípustné (viď § 238 ods. 4 O.s.p.).

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa ďalej zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad

nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonnom ustanovení skutočne trpí.

Odporca v podanom dovolaní v skutočnosti však nenamietal relevantné procesné vady (tzv. zmätočnosti) v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. Jeho námietky, že odvolací súd vyriekol, že zrušuje vyživovaciu povinnosť odporcu voči navrhovateľovi naposledy upravenú rozsudkom, pričom odporca však nikdy nemal voči navrhovateľovi žiadnym rozhodnutím uloženú vyživovaciu povinnosť, možno považovať len za chybu v písaní (§ 164 O.s.p.) o čom svedčí jednak vo výroku odvolacieho súdu uvedený rozsudok, ktorým bola upravovaná vyživovacia povinnosť a jednak dôvody rozhodnutia odvolacieho súdu; nejde ale o procesnú vadu (tzv. zmätočnosť) v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

Odporca svojím dovolaním výslovne napáda aj výrok odvolacieho súdu o trovách konania. Prípustnosť dovolania proti časti rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania treba posudzovať podľa § 239 O.s.p., nie podľa § 238 O.s.p. Ide totiž o rozhodnutie, ktoré má povahu uznesenia v zmysle § 167 ods. 1 O.s.p., a to aj v prípade, že je pojaté do rozsudku vo veci samej. Ani v takom prípade nezmení rozhodnutie o trovách konania svoju procesnú povahu, a preto z hľadiska prípustnosti dovolania treba na neho hľadiť ako na uznesenie. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale výslovne ustanovuje, že predchádzajúce odseky 1 a 2 (pripúšťajúce dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu) neplatia, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 238 O.s.p. ani z ustanovenia § 237 O.s.p., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom riadiac sa právnou úpravou

dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu však ich náhradu nepriznal z dôvodu, že navrhovateľ nepodal návrh na ich náhradu (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. februára 2011

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová